

Albrecht Joachim Krakevitz von

**Programma Ad XXIV. Disputationes Privatas In Augustanam Confessionem,
Confessionis Apologiam & Articulos Smalcaldicos ...**

Rostochi[i]: Typis Joh. Wepplingi[i], [1706]

<https://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn1865870048>

Druck Freier Zugang

RU theol. Maj.Juni.Juli.
1706

de Krakevitz, Alb.Joach.

/c

PROGRAMMA

AD
XXIV. DISPUTATIONES PRIVATAS
IN

AUGUSTANAM
CONFESSIONEM, CON-
FESSIONIS APOLOGIAM & AR-
TICULOS SMA LCAIDICOS

IN QVO

Indifferentistarum Axioma

(Avellemus vincula eorum & abjiciamus à nobis funes eorum,)

Psal. II. vs. 3. insinuatum

Adversus

intempestivos Librorum Symbolicorum hostes

breviter excutitur

Quodque

Ad præservandos Academicorum nostrorum animos
conscriptum.

Ab

ALBERTO JOACHIMO
de KRAKEVITZ

S. TH. D. GATECH. CHRIST. & H. LINGV. P. D. P. O.
cujus SUB PRÆSIDIO

FAVENTE SUPREMO NUMINE

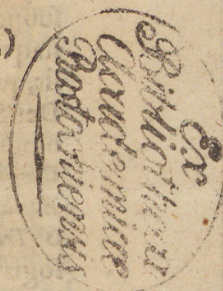
CONSENTIENTE VENERABILI THEOLOGORUM ORDINE

Intra nominati Præstantissimi Theologiæ Cultores industriæ suæ specimina
opponendo & respondendo,
edere parati sunt.

Mensibus Majo, Junio & Julio Anni MDCCVI.

Rostochi, Typis Joh. Wepplingi, SER. PRINC. & Ac. Typogr.

1706

| XXXIV |

Inter divina Psal. II. oracula comparat quoq; impium illud effatum v. 3. *Avellamus vincula eorum & abjiciemus a nobis funes eorum.* Ex veneranda antiquitate inveniuntur, qui hæc verba ita accipiunt, ac si Apostolos aut fideles N. T. respicerent. *Euthyrius*, qui commentaria in omnes Psalmos Davidis reliquit, cujusque singularem in scrutandis S. Scripturis rebusque Theologicis peritiam miris alias effert laudibus *Alexius Comnenus*, hæc verba ita consideravit, ac si essent *Spiritus S. jubentis fideles ut solvant vincula idololatriæ, quibus fuerant implicati & constricti.* Haud procul alienus est ab hac sententia *Eusebius* in catena græca, dum existimat: Christum vel Angelos vel Apostolos hortari, ut liberarent populos, qui iugo legis subjecti manebant. Verum si accuratius integrum meditati fuerimus Psalmum, patebit, quod verba producta longè alium generent sensum. Antecedentia enim hæc sunt: *Quare tumultuantur gentes, & nationes meditantur inane, Sistent se Reges terra & proceres consultant simul, contra Jehovah & contra Christum.* Hisq; mox immediate subjicitur: *Avellamus vincula eorum & abjiciemus a nobis funes eorum.* Hoc itaque effatum nemini tribui potest, nisi tumultuantibus gentilibus & iis, qui inania meditantur, quorum, uti actiones & consilia nobis sanctus Dei Spiritus exhibet, ita & sermones subjungit. Hinc *Athanasius* rectè omnino judicavit, post verba: *Consultant simul contra Jehovah & contra Christum ejus*, lubaudiendum esse verbum, dicentes; Dicentes inquam, *Avellamus vincula eorum &c.* Idem in versione tua observarunt *Junius & Tremellius*. Est alioquin Scripturæ S. haud insolitum, præsertim in Dialogis, vel ubi Mimesis quædam regnat, quod vel infinitivus *לִמְסַחֵם* vel participium *מְסַחֵם* in textu sit subintelligendum; vid. Ps. LXXII. 9. LXXXIX. 4. El. III. 6. Plura loca, quæ inter quoque Psalm. II. 3. adduxit *Glassius* in Philol. L. IV. Tr. II. Obs. II. p. m. 887. Ubi hanc format regulam: *Frequens est ellipsis verbi dicere, dum aliorum verba perspicue necesse sunt.* Ita quoque proxime sequentia verba nihil aliud sudent; in iis enim dicitur: *Quod sedens in cælis rideat & Dominus subsannet eos.* N. mirum quia adeo impia hostes Christi, foveant consilia & adeo perversa illoquuntur dicta, ideo Deus subsannat eos. Id quod abjiciendum, quod removendum est, vocant pessimi consortes *מְסַחֵם* & *מְכַוְּנֵם* vincula & funes densos. Intelligunt autem ipsam doctrinam Domini nostri Jesu Christi. Hinc præclare Celeberrimus Psalm. Exegeta B. *Geierus* in Comm. suo adh. l. scribit: *Vincula eorum* scilicet Domini & Messie ejus b. e. statuta atq; dogmata, quibus anterior nostra superstitio, atheismus ac laxi nostri coercerentur mores, affectus item, priorq; vivendi ratio, haud aliter ac vincula impediunt bestias, ne divagentur pro lubitu, ledantque obviantes: Hujusmodi vincula sunt abnegatio sui ipsius, subjuga-

tio

tio rationis in obsequium Christi | 2. Cor. X. 5. desectatio prioris vite,
 depositio veteris hominis, induitio novi, imitatio Christi, Charitas de corde pure
 conscientia bona & fide non ficta 1. Tim. I. 5. Pertinet huc ipsa reverentia ac timor
 quo quis velut vinculo retinetur in officio. Quæri hic posset: an recte fe-
 cerint veritatis hostes, quod doctrinæ Jesu Christi talia imposuerint no-
 mina, dum eandem vincula & densos (eam enim esse vocabuli עֲבֻרָה signi-
 ficationem, iis notum est, qui & primis labris sanctam degustarunt lin-
 guam) vocant *funes*? Diffiteri non possumus, quod ipse dulcissimus Sal-
 vator doctrinam suam vocet *jugum*. Matth. XI. 29. Quo etiam
 respicere videtur Deus apud Prophetam Ezechielem Cap. XX. 37. Quæ
 verba satis convenienter expressit *Lutherus*: Ich will euch wohl
 unter die Nuthen bringen / והנחתי אתכם כמסרת הברית, und euch
 in die Bande des Bundes zwingen. Imo, quod Deus altissimus vinculis utro-
 que ad gubernationem hominum, dubitare nos minime finit exprobratio
 apud Jer. C.V. 5. Ibo ad Magnates ipsos, ut alloquar eos, nam ipsi norunt viam
 Jehova, jus Dei sui, at ipsi pariter fregerunt jugum diruperunt vincula. Hoc
 tamen jugum non est onerosum, grave aut injucundum, sed gratum, leve
 ac suave, juxta Matth. XI. 29. At prouti hic verba jacent, non aliter colli-
 gi potest, quam quod hostes Christi & imperii ejus, hoc jugum hebeant
 pro molesto, duro nimisq; rigeroso; quapropter dirumpendum illud
 abjiciendumque esse judicant. Fuit hoc commune omnibus seculis, quod
 homines indomiti, nec regi nec corrigi voluerint ab altissimo. In Ec-
 clesia Ante-Diluviana volebant homines admittere elenchum Spiritus
 Sancti Gen. VI. 9. Tempore Jobi inveniebantur tantæ nequitie Magistrî
 ut DEO dicere non vererentur: Recede à nobis, nam notitia viarum
 tuarum non delectamur. Job. XXI. 14. 15. Etate Jeremiæ hæc erat Israeli-
 tarum vox אֶעֱבֹר לִי, ich will nicht so unterworfen seyn / Jer. II. 20. Tem-
 poribus N. T. Itarum renitentium depingit Christus Luc. XIX. 14. No-
 lumus cum regnare super nos. Quod olim, idem & nunc ipsissimo nostro
 seculo quotidie proh! In Ecclesia nostra observare licet. Quotquot enim
 effrenem leniendi vivendiq; licentiam amant, illi iodies ingeminant: Avelle-
 mus vincula eorum & abjiciemus à nobis funes eorum. Coniendat interea Apo-
 stolus unitatem Spiritus & quidem per vinculum pacis Eph. IV. 3. Hanc
 unitatem promoverè ac conservare studuit fidelis Jesu Christi sponsa, Ec-
 clesia, dum inter varia media & uno ore formam sanorum verborum sa-
 ram incorruptamque membris suis proponi posterisque asservari voluit.
 Testantur hoc Electores, Principes & Status Lutherane additi Religioni
 in præfat. ad Libros Eccl. nostræ Symbolicos, dum hunc in modum scri-
 bunt: Quæ omnia cum nonnulli pii, pacis & concordia amantes, præterea etiam
 docti Theologi animadvertissent, judicarunt calumniis illis, & subinde m. gis ma-

giſque creſcentibus diſſidiis in religione, rectius occurrere non poſſe: quam ſi con-
 troverſi articuli ex verbo Dei ſolide accurateque declararentur & damnarentur:
 Contra autem divinitus tradita veritas diſerte & luculenter proponeretur. Ille
 qui ſibi perſuaderent, hac ratione & adverſariis ſilentium imponi; Et ſimplicio-
 ribus & piis viam ac rationem certam demonſtrari poſſe, quomodo porro in hiſ
 ſe diſſidiis gerere, & in poſterum etiam, divina adjuti gratia, corruptelas do-
 ctrina vitare poſſent. Item: Prætereas ad hoc etiam conſert, ut turbulen-
 tis contentioſisque hominibus, qui ad nullam formulam purioris doctrine ad-
 ſtringi ſe patiuntur, liberum non ſit, pro ſua libidine, controverſias cum offendi-
 culo conjunctas movere: & prodigioſas opiniones & proponere & propugnare.
 Hoc inſtitutum, quam pium, quam laudabile, quam utile ſit, verbis nun-
 quam ſatis exprimipoterit; Certiſſime enim perſuafus ſum, hæc ſi non
 adfuſſent vincula; Hi ſi non adhibiti fuiſſent tunc, omnia jamdudum
 ſubruta ac conculcata jacerent. Imo! quantum inde enatum fuerit Ec-
 cleſiæ emolumentum, vel inde colligere datur; quod Satanas ab ipſis
 Librorum noſtrorum Symbolicorum primordiis in huncuſque diem, mi-
 rum in modum ſæviat, ut hoc pacis vinculum rumpere, avellere & pes-
 fundare ipſi contingat. Eum in finem nullo non tempore excitavit, qui
 Vinculo huic ſe opponere ejusque autoritatem labefactare conati ſunt.
 Una omnium vox eſt: *Avellamus vincula eorum & abjiciemus à nobis funes
 eorum.* Accurate ſatis depinxit horum Libertinorum mores B. Geierus,
 quando ad vocabulum עבירה in Comm. Pl. II. 3. hæc habet: *Hoc eſt fortem
 gravemque, qua noſtras ligant conſtringuntque conſcientias, credendi viven-
 dique regulam S. religionem; qua & ipſa à ligando nonnullis nomen nata
 creditur; indecens nimirum hoc opinantur ſue exiſtimationi ac majeſtati, ta-
 lem admittere aut pati porro doctrinam, qua rationi ſtulta, carni autem per-
 quam moleſta eſt & intolerabilis; Ideoque nolunt ſibi præſcribi talem credendo-
 rum formulam, nolunt inquiri in mores ſuos licentioſos, libertatem tueri ſe opi-
 nantur h. m. glorioſe.* Hoc revera ita eſſe, experientia per annos pro-
 xime elapſos docuit. Quoties enim non objecerunt nobis Chriſtianam
 libertatem homines, qui liberi eſſe cupiunt ab omni divino imperio, &
 conſcientiæ judicarunt eſſe torturam, quod veris Eccleſiæ membris gra-
 tum atque jucundum eſt jugum? An vero contra Chriſtianam etiam pec-
 carunt libertatem Chriſtus & Apoſtoli, qui ſuos auditores tantum ad
 verbum Dei ſcriptum revocarunt? Joh. V. 39. 2 Petr. I. 19. An primis
 Chriſtianis licitum fuit recedere à ſtatutis Apoſtolorum? 2. Joh. II. An
 Deus accuſandus, quod æque in Novo ac in Veteri Testamento jugum
 ſi non imponat hominibus? Vid. dicta ſuperius citata. De Carolo II.
 Angliæ Rege memorant hiſtorici, Symbolum ipſius fuiſſe: *Nullius in
 verba.* Item certe proprium Symbolum eſt, quo dignoſci hodie po-
 teſt

rest Spiritus Diaboli à Spiritu Dei: Qui ex Deo sunt, vitam amittere
 malunt, quam latum unguem ab ipsius discedere verbo. Qui ex Dia-
 bolo sunt, aut iis proxime accedunt, unanimiter profitentur: *Nullius in*
verba. Et quid mirum, illos, quibus tanta est audacia, ut, rejecto Scriptu-
 ræ Canone, internam sibi fingant à natura insitam regulam, eas rejicere
 formulas, quas, ex divino licet verbo, hominum tamen composuit in-
 dustria. Locus hic non est, prolixius hoc pertractare argumentum, in
 quo & otia nobis fecere multi Celeberrimi Ecclesiæ nostræ Viri. Tan-
 gam paucissimis, quod haud ita pridem Dominus *Gottlieb Gerhardus Titius*
 in der Probe des Teutſ. geistl. Rechtes/ p. 97. §. 20. proponit: Was aber die
 Glaubens-Sachen und die davon gemachte Symbola oder Bekenntnisse an-
 langet/ so können selbige von der Republ. nicht so wohl verbindend gemacht/ als
 nur in so weit angenommen werden/ daß wer selbigen nicht beypflichtet/ vor ein
 Glied der darzu sich bekennenden Kirchen nicht solle gehalten / oder zu geistl.
 Kemptern befördert werden. Cum quo paria docet D. *Job. Michael Lange*,
 in der Christl. und gründlichen Antwort auff M. *Storrens* Send-Brief/!
 p. 33. §. 16. Es sind derohalben die Libri Symbolici auff zweyerley Art an-
 zusehen (1.) als öffentliche Kirchen-Bekenntnisse/ von der Haupt-Summa
 der Lehre die man führet: (2.) Als aufgeworfene Normen und Regeln/ darnach
 man sich im Lehren zu richten/ und darauff sich endlich zu verbinden habe: Was
 das erste betrifft/ so ferne sie öffentliche Bekenntnisse sind der Lehre/ die man in
 einer Kirchen führet/ so ist solcher Bücher ihr Nutzen klar/ darinnen bestehend/
 daß man ersehen möge/ was man lehre oder nicht lehre? und wann es dabey
 bleibet/ so wird Niemand leichtlich sich darüber opinatiren können. Es sind
 auch die Worte der Formulæ Concordiæ klar/ daß es dabey soll sein Bewen-
 den haben/ denn so siehet darinnen von den Libris Symbolicis geschrieben:
 Die andern Symbola und angezogene Schrifften sind nicht
 Richter/ wie die Heil. Schrifft/ sondern allein Zeugniß und
 Erklärung des Glaubens. Multa mox insperguntur contra *vim*.
 Libr. Symb. *obligatam* inde à p. 34. usque ad 41. ubi testimonium ali-
 quod ex *Luthero* adducitur, quod *vim* Libr Symb *obligandi* evertere ex-
 iltimatur. Quæ de materia: An *Lutherus ad Libros Symbolicos quemquam*
adstringere noluerit? nuper egit summe Rev. D. *Fechtrius* in præfat. Diss.
 pro Chytræo p. 3. Ceterum mentem suam uberius exponit Dn. *Lange*,
 l. c. p. 51. übrigens/ wenn man die reine Lehre unserer Kirchen behalten wol-
 le/ so muß man gestehen/ daß alles/ was einen Christen-Menschen zur Eeelig-
 keit zu glauben und zu wissen nöthig ist/ in der Heil. Bibel nicht nur vollentom-
 men/ sondern auch deutlich und jedem wohl vernehmlich/ enthalten sey. Ist
 aber dieses wahr/ so werden wir keine Neben-Bibeln/ daran die Gewissen zu ver-
 binden/ in dem redlichen Dienst des Herzens gegen Gott von nöthen haben.
 Summa dictorum eo redu, quod Libri Symbolici quidem tanquam hdei
 confessi

confessiones in Ecclesia tolerari possint, minime vero licitum esse, illis
 quemquam obligare s. verbinden/ ut eadem cum Ecclesia credat; ean-
 demque fuisse mentem ipsorum confessorum confidenter edisserunt Nos
 ex ipsis Libris Symbolicis aliter edocti, novimus quidem, quod sola
 Scriptura sit unica *norma normans*, interim Libros etiam Symbolicos pro
norma normata haberi posse, satis luculenter ostenditur ex *Solid. Decl. E.*
Conc. p. m. O. S. *Quicquid enim hactenus de compendiarie hypotyposi sana*
doctrina diximus, eo tantum referendum, ut unanimi consensu approbatam cer-
tamque formam doctrina habeamus, quam Evangelica Ecclesia nostra simul
omnes agnoscant & amplectantur: Secundum quam, NB. cum è verbo Dei
fit desumpta, omnia alia NB. scripta judicare & accommodare oportet, quate-
nus probanda sint & recipienda. De ipsa autem vi obligandi Libris nostris
 Symbolicis propria, Principes & Status Imperii in præfat. ad omnes Lib.
 Symb. ita scribunt: *Nostrum equidem in his id semper propositum fuit, ut in*
seriis, ditionibus, scholis & Ecclesiis nostris, NB. non alia doctrina, quam quæ
verbo Dei fundata, & Augustana Confessione, tum Apologia continetur, sona-
ret, accurate proponeretur, nec pugnantes cum his opiniones admitterentur.
Et p. ult. Quare etiam nos ne latum quidem unguem NB. à rebus ipsis vel à
phrasibus, quæ in illa habentur, discedere, sed iuvante nos Domini Spiritu, sum-
ma concordia constanter in pio hoc consensu perseveranturos esse, decrevimus. Con-
troversias omnes ad hanc veram normam & declarationem purioris doctrinae, exa-
minaturi. Quod si hæc observassent Viri supra adducti, aliter forte
 de intentione Ecclesiæ nostræ judicassent. Ast quæ nonnullorum solet
 esse consuetudo, ut ea tantum seligant, quæ sibi profutura judicant,
 missis ceteris; Ita quoque, idem observare licet in viris nominatis. Utinam
 tandem Libertinizantes intelligerent, qualia sint vincula & funes, quibus
 Ecclesia Jesu Christi sua in unitate continere membra, prudenter judica-
 vit. Malæ causæ indicium est, quod hæc vincula ferre reculent. Pro-
 dunt sane animum à doctrina Ecclesiæ matris alienum, dum dicunt:
avellemus vincula eorum, & abiciamus à nobis funes eorum. Interea ne
 dogmatum novitate abripiantur ii, qui nobis curæ sunt atque cordi,
 Lectissimi Theologiæ Studiosi, quorum operam sibi promittit in sequen-
 tibus temporibus Ecclesia certissime, mearum quoque partium esse du-
 xi, non privatum solum per instans semestre æstivum ordiri Collegium
 Lectorio-Examinatorium in universos Ecclesiæ nostræ Lib. Symb. sed pri-
 vatis quoque disputationibus faciliorem ad eorundem intelligentiam Cla-
 rissimis Dominis Commilitonibus parare aditum. Hac ratione expleri
 puto, etiam à me, quod Antecessorum gloriose memoriæ desiderium tuit,
 in præf. Lib. Symb. *Hortamur etiam severissime, ut IN PRIMIS JUVEN-*
TUS, quæ ad sacrum Ecclesiarum & Scholarum ministerium educatur, in hoc
fidet.

*FIDELITER & DILIGENTER insituantur, ut ad posteritatem etiam nostram
SINCERA DOCTRINA professioque fidei, usq; ad gloriosum istum adventum
unici Redemptoris & Servatoris nostri Jesu Christi conservetur & propagetur.
Quemadmodum autem in ipsis lectionibus hanc observabo methodum, ut simul
& semel omnia illa, quæ ad certum aliquod locum pertinent, conjunctim pertra-
ctem, & quidem juxta ordinem Theologiæ Positivæ B. Konigii, per omnes
fidei articulos, qui in ipsis Lib. Symb. proponuntur; Ita in Collegio
Disputatorio, quod per tres proximos menses favente Spiritu S. gratia ab-
solvetur, ea quoque nobis conjungenda erunt, quæ ad unum fidei articu-
lum spectant, Sequuntur itaque XXIV. Disputationes hoc ordine:*

Disp.	1.	de DEO	ex A. C.	pag. 9.	Apol. pag. 10.	Artic. Smalc. 10
II.	De Filio Dei	10	-	59.	-	304
III.	(De causa peccati & discrimine ciborum)	15	-	219.	-	-
IV.	De Pecc. Orig.	9.	50.	59.	-	317
V.	De Lib. Arb.	14	217	220	-	318.
VI.	De pœnit.	12	161	180.	319.	321.
VII.	De Confess.	12	158	161.	321.	323.
VIII.	De Conf. & satisf.	27	181	200	323.	328
IX.	De Justificat.	10	60	82.	335.	-
X.	(De nova obed. (De dilect. & impl.)	11	-	-	-	-
XI.	De dilect. & impl.	15	83.	114.	-	-
XII.	De Leg. & Ev.	-	114.	144	-	-
XIII.	De Numero & usu Sacr.	13	200	204	318.	329
XIV.	De Baptismo	12	156.	-	329.	-
XV.	De Coena Domini	(12	(157	-	-	-
XVI.	De Missa	21	(233	236.	310.	-
XVII.	De Ecclesia	23	250	276.	305.	310.
XVIII.	De ritibus Eccl.	11	144	156.	335.	-
XIX.	De Ministr. Eccl.	13	205	214.	337.	-
XX.	De Potestate Eccl.	(10	204	-	-	-
XXI.	De rebus Civil.	(14.21.)	236	250.	334	-
XXII.	De votis Monasticis	37	292	297	312. 316.	340
XXIII.	De cultu Sanctorum	14	214	217.	-	-
XXIV.	De reditu Christi ad judic.	32	276	292.	344.	336
		19	223	332.	-	310
		-	-	-	-	-
		14	217	-	-	-

*Ipsi vero Disputantes collocatis per sortem nominibus
juxta Classes erunt.*

CLASSES
DNN. DISPUTANTUM,
per sortem dispositæ.

Classis I.

GEORG. JOHAN. CAPOBUS, Meclenb.
SIMON AMBROSIUS HENNINGS, Rostochiensis,
HERMANNUS LEBERMANN, Lubecensis.

Classis II.

GEORG. CAROL. WOLFF, Gufr. Meclenb.
MARTIN HEGARDHT, Svecus.
EBERHARD CHRISTOPH. RAISER, Stadenfis.

Classis III.

JACOBUS CHRIST. HELLWIG, Berolin.
FRIDERIGUS CHRISTOPHORUS NEUBAUER, Parchim
Meclenb.
JOHANN. BERNHARD. WEPPLING, Rostochiensis.

Classis IV.

JOACH. CHRISTOPH. GRANTZOW, Robel. Megap.
SAMUEL GRUTZMACHER, Sver. Polon.
BARTHOLOMÆUS SCHWABE, Stralfundensis.

Concedat nobis Supremus studiorum Moderátor successus prosperri-
mos, confirmet nos in veritate, suamque defendat Ecclesiam
contra quosvis malignantium insultus. Amen. Dabam ipsis
Kal. Maj. Ao. 1706.

confessiones in
 quemquam ob
 demque fuisse
 ex ipsis Libris
 Scriptura sit unic
 norma normata hab
 Conc. p. m. 6. s. 2.
 doctrinam diximus, ea
 namque formam doctrin
 omnes agnoscat & am
 sic desumpta, omnia alia
 nus probanda sint & recipi
 Symbolicis propria, Pri
 Symb. ita scribunt: *Nost*
verris, ditionibus, scholia & E
verbo Dei fundata, & Augu
ret, accurate proponeretur, n
Et p. ult. Quare etiam nos ne
phrasibus, quæ in illa habentur, de
ma concordia constanter in pio hoc
troverfas omnes adhanc veram norm
minaturi. Quod si hæc observ
 de intentione Ecclesiæ nostræ judi
 esse consuetudo, ut ea tantum seli
 missis ceteris; Ita quoq; idem obse
 tandem Libertinizantes intelligerent,
 Ecclesia Jesu Christi sua in unitate com
 vit. Malæ causæ indicium est, quod h
 dunt sane animum à doctrina Ecclesiæ
avellemus vincula eorum, & abjiciamus a
 dogmatum novitate abripiantur ii, qui
 Lectissimi Theologiæ Studiosi, quorum op
 tibus temporibus Ecclesia certissime, me
 xi, non privatum solum per instanti semestre
 Lectorio-Examinatorium in universos Ecclesiæ
 vatis quoque disputationibus faciliorem ad eor
 rissimis Dominis Commilitonibus parare aditum
 puto, etiam à me, quod Antecessorum gloriola m
 in præf. Lib. Symb. *Hortamur etiam severissime, ut*
TUS, quæ ad sacrum Ecclesiarum & Scholarum minis